otázka může dle povahy věci vzejíti teprve v konkretním případě dávkovém, o jaký v tomto sporu nejde.

Z těchto důvodů slušelo stížnost uznati jednak za nepřípustnou, jednak za bezdůvodnou.

## Č. 981.

**Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí (Čechy): Doručení platebního (záručního) rozkazu na dávku z přírůstku hodnoty do rukou jednoho z několika spoluvlastníků nemovitosti, nejmenovavších společného plnomocníka, jest plně účinné i proti ostatním spoluvlastníkům. Rekurs však, podaný oním spoluvlastníkem toliko jménem vlastním, nelze pokládati za opravný prostředek také ostatních spoluvlastníků.**

(Nález ze dne 18. října 1921 č. 13.029.)

Věc: Dr. Alois B. v M. a Anna J. na K. V. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Stížnost Dra Aloise B. odmítá se jako nepřípustná; stížnost Anny J. jednak se odmítá jako nepřípustná, jednak se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Smlouvou trhovou z — prodali Anna J. a Dr. Alois B. dům čp. — v O. se stavební parcelou ..., každému jim jednou polovicí patřící, Františce K. za ujednanou cenu 26.000 K. V přiznání k dávce z přírůstku, podaném dne —Annou J., udána zcizovací cena nemovitosti rovněž 26.000 K. K vyzvání inspektorátu z —, adresovanému Anně J., aby podle připojeného dotazníku popsala podrobně prodanou nemovitost, jmenovaná sub praes. — udala mimo jiné, že dům po požáru r. 1906 znovu vystavěný nákladem 50.000 K prodala na nátlak spoluvlastníka Dra B. za 32.000 K, a že cena jeho odpovídající dnešním poměrům činí nejméně 80.000—90.000 K. K opětnému dotazu vyměřovacího úřadu Anna J. podáním z — prohlásila, »že nemovitost dne — prodaná... měla mnohem vyšší hodnotu obecnou, as 60.000 K.... Nynější dobu má ovšem cenu ještě vyšší.« Platebními rozkazy z —, adresovanými jednak Anně J., jednak Dru B., a doručenými Anně J., vyměřena pak z poloviny domu patřící Anně J. dávka 782 K 51 h, z poloviny patřící Dru B. dávka 383 K 87 h, tedy celkem 1166 K 38 h, při čemž podle údajů A. J. vzata pro vyměření za základ zcizovací hodnota 30.000 K u každé poloviny, tedy 60.000 K jako zcizovací hodnota nemovitosti celé.

Odvolání podané toliko A. J. bylo naříkaným rozhodnutím zamítnuto s odůvodněním, že nesměřuje proti žádnému určitému bodu platebního rozkazu, a platná ustanovení o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí nepřipouštějí, aby přihlíženo bylo k neutěšeným prý finančním poměrům stěžovatelčiným.

O stížnosti nejvyšší správní soud uvážil:

Pokud především podává stížnost Dr. Alois B., shledána nepřípustnost na základě těchto úvah:

§ 19 řádu o dávce stanoví, že rozkazy platební (záruční) doručují se způsobem upraveným v §§ 267 a 268 zák. o přímých daních osobních ze dne 25. října 1896 č. 220 ř. z., změněného zákonem ze dne 23. ledna 1914 č. 13 ř. z. Citovaný § 267 stanoví, že doručování vyzvání, výměrů, nařízení a rozhodnutí, zvláště však platebních rozkazů, má se státi do vlastních rukou adresátových nebo zmocněnci, a uvádí v závorce § 264. Tento § zákona z 25. října 1896 ukládá pak spoluvlastníkům podniku, podléhajícího všeobecné dani výdělkové, povinnost, aby jmenovali úřadu plnomocníka; nesplní-li této povinosti, platí každý z nich za plnomocníka ostatních. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé plnomocníka nejmenovali, platil každý z nich vůči úřadu, pokud jde o doručování, po zákonu za plnomocníka druhého, a mají tedy doručení, učiněná Anně J., která ostatně sama jediná z obou spoluvlastníků podala přiznání ohledně obou polovin nemovitosti, takže bylo na snadě pokládati právě ji za zmocněnce spoluvlastníků, účinek proti oběma stěžovatelům. Tomu není na závadu ani okolnost, že dávka z obou polovin nemovitosti vyměřena různě, neboť § 19/3 dávkového řádu v tom směru nečiní žádného rozdílu.

Podle toho, co řečeno, stalo se tedy i doručení platebního rozkazu z 15. září 1920 s plným účinkem také proti Dru B., a mohl tedy tento stěžovatel proti platební povinnosti oním rozkazem mu účinně uložené brániti se úspěšně toliko v čas podaným rekursem dle § 20 dávk. řádu. Do platebního rozkazu podala však odvolání jenom A. J., která v tomto směru ovšem za zmocněnce druhého spoluvlastníka Dra B. pokládána býti nemůže, a ostatně také odvolání jen svým jménem podala. Proti Dru. B. nabyl tedy platební rozkaz opomenutím opravných prostředků právní moci, a je proto stížnost jeho na nejvyšší správní soud pro zmeškání administrativního pořadu instančního dle § 5 zák. o správ. soudě nepřípustnou.

Druhá stěžovatelka A. J. namítala ve svém rekursu toliko, že dům nic nenese, vyžadoval mnoho oprav, celá trhová cena byla pohlcena dluhy, takže stěžovatelce zbylo z ní něco málo přes 500 K, a vzhledem k tomu žádala, aby předepsaná dávka 1166 K 38 h nebyla na ní požadována, poněvadž by ji nemohla zaplatiti; nenamítala však ničeho ani proti zcizovací hodnotě, kterou úřad vzal za základ pro předpis dávky, ani proti provedenému řízení. Důsledkem toho jsou námitky, činěné z té příčině teprve ve stížnosti na nejvyšší správní soud dle § 5 zák. o správ. soudě nepřípustny, a výtka, že žalovaný úřad o nich neuvažoval a nerozhodl, jeví se vzhledem k tomu, že v rekursu nebyly vůbec vzneseny, bezdůvodnou. Pokud však stěžovatelka snad míní, že účinná námitka toho obsahu, že nebylo tu vůbec žádného přírůstku hodnoty a tedy žádného důvodu pro předpis dávky, obsažena byla již v tvrzení rekursu, že z trhové ceny zbylo jí něco málo přes 500 K, dlužno naproti tomu podotknouti, že povinnost k dávce zakládá objektivně nastalý přírůstek hodnoty nemovitostí (§ 1/1, 5/1 ř. dávk.), nikoli subjektivní zisk zcizitele, takže je tedy pro povinnost onu zcela lhostejno, kolik zcizitel prodejem vyzískal nebo kolik mu z trhové ceny zbylo. Že by však tu nebylo takového objektivního přírůstku hodnoty zcizené nemovitosti, strana v rekursu netvrdila.

Bylo proto stížnost zamítnouti.